

PODOBA

Viktor Konjar

Jesenski ognji sanjajo med polji
in čeznje topli vetri ob večerih,
ko prve zvezde se prižgo na nebu,
lovijo se v utripanjih stoterih.

Vonj suhe trave in gorečih stebel,
vonj zadnjih rož in rjavkaste prsti,
vonj sence, ki se ob gozdni rob zapreda,
čez prazna polja z vetrovi valovi.

Potem bo mesečina zasijala.
Umrli tihih ognjev bo trepet,
nad golim poljem pa, v samoti pozni,
bo veter zibal meseca lesket.